

СУЧАСНІ МОДЕЛІ РИНКОВОГО ГОСПОДАРСТВА

Критеріями класифікації виступають, звичайно, питома вага держвласності, її якісний склад, напрямки і засоби здійснення державної політики, форми ринкових відносин тощо. Відповідно видається неможливим достеменно зарахувати до певної моделі економіки переважне число країн, що розвиваються, через їхню різноманітність і нестабільність, а також, за подібними причинами, економіки постсоціалістичних і соціалістичних країн [2]

Мета: розкрити моделі ринкової організації економіки господарства. **Предмет і об'єкт дослідження:** Моделі ринкового господарства та їх види.

Виклад основного матеріалу:

Сучасне ринкове господарство засноване на взаємодії приватного та державного секторів економіки. Американська (ліберальна) модель чистому вигляді реалізується в США і виходить з ідеї максимізації свободи економічної діяльності. Вона передбачає участь держави в регулюванні за «залишковим принципом»: втручання в аспекти, які не в змозі регулювати ринок; держава створює максимально сприятливі умови для функціонування приватного капіталу. Німецька (неоліберальна) модель, яка здійснюється у ФРН, орієнтує державне регулювання на усунення перешкод для конкуренції, для чого підтримуються умови відтворення, зокрема – стимулювання дрібного бізнесу, політика зайнятості тощо. Гаслом цієї моделі є «Ринок – для всіх», тому значна увага приділяється соціальній спрямованості дії ринку, існує розгалужена система соціальних виплат. Європейсько-кейнсіанську модель інколи називають англійською, хоча сьогодні вона більш чітко виражена у Франції, Італії, Австрії. За цієї моделі значну роль відіграє державний сектор в економіці, який досягає значних розмірів.

Шведська (соціал-демократична) модель практикується у скандинавських країнах, а також, частково, в Португалії, Іспанії, Греції. Головна увага тут приділяється соціальній сфері, політиці зайнятості та соціальному озабезпеченню, регулюванню трудових відносин, жорсткій політиці доходів.

Організоване суспільство є суспільством реального переходу від державної власності до плюралізму форм власності з домінуючим статусом приватної. Здійснити означений перехід не просто. Для цього потрібні час, терпіння і державний розум (державна організація справи). Рішення, прийняте без достатньої теоретичної та практичної апробації, може ввести країну в хаос, спричинити соціальні колізії, викликати масові конфлікти і зіткнення. Власне, щось подібне відбулося (і відбувається) в країнах, що утворились на терені колишнього СРСР. Утвердження ринкових відносин супроводжує сонм суперечностей, а в деяких із них – конфронтації групових інтересів із перерозподілу колишнього державного майна і, навіть, прямих збройних зіткнень. Україна, здається, подібних колізій уникала. Глибокі економічні негаразди першого десятиріччя незалежного розвитку відійшли в історію. Ринкові перетворення, здійснені в останні роки, забезпечили відчутну макроекономічну стабілізацію української економіки. Загалом, Україна має «повернутись назад» й повторно, але вже остаточно визначитися в моделі ринкової економіки, шляхах та засобах переходу до неї. Зразком у цьому відношенні має слугувати світовий досвід, застосований з урахуванням особливостей України, її економічними, політичними, історичними, психологічними, ментальними та іншими особливостями [3]

Висновок:

Отже, першим і головним завданням роздержавлення залишається завдання визначення кількості і номенклатури тієї власності, що має залишитись державною або має бути передана у власність громадян. Важливим при цьому є досвід провідних країн світу, зокрема, Австрії, Великої Британії, Італії, Німеччини, США, Франції [2]

Список використаних джерел

1. Електронний ресурс: https://studopedia.su/10_11924_rinkova-ekonomika-ii-suchasni-modeli.html
2. Електронний ресурс: <http://referat-ok.com.ua/ekonomichna-teoriya/modeli-rinkovoji-organizaciji-ekonomiki>
3. Електронний ресурс: https://osvita.ua/vnz/reports/econom_theory/22020/